

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

16 mars 2022

PROJET DE LOI

**modifiant les dispositions de
l'ancien Code civil
relatives aux ventes à des consommateurs,
insérant un nouveau titre *Vlbis* dans le livre 3
de l'ancien Code civil et modifiant
le Code de droit économique**

AMENDEMENTS

déposés en séance plénière

*Voir:***Doc 55 2355/ (2021/2022):**

- 001: Projet de loi.
- 002 à 006: Amendements.
- 007: Rapport de la première lecture.
- 008: Articles adopté en première lecture.
- 009: Amendements.
- 010: Rapport de la deuxième lecture.
- 011: Texte adopté en deuxième lecture.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

16 maart 2022

WETSONTWERP

**tot wijziging van de bepalingen van het oud
Burgerlijk Wetboek met betrekking tot de
verkopen aan consumenten, tot invoeging van
een nieuwe titel *Vlbis* in boek III van het oude
Burgerlijk Wetboek en tot wijziging van het
Wetboek van economisch recht**

AMENDEMENTEN

ingediend in de plenaire vergadering

*Zie:***Doc 55 2355/ (2021/2022):**

- 001: Wetsontwerp.
- 002 tot 006: Amendementen.
- 007: Verslag van de eerste lezing.
- 008: Artikelen aangenomen in eerste lezing.
- 009: Amendementen.
- 010: Verslag van de tweede lezing.
- 011: Tekst aangenomen in tweede lezing.

06601

N° 24 DE M. GILISSEN

Art. 5

Dans le 5°, remplacer le paragraphe 2 proposé par ce qui suit:

“§ 2. Le consommateur est tenu d’informer le vendeur dans le délai de garantie.

Le vendeur et le consommateur peuvent convenir d’un délai plus long.”

JUSTIFICATION

Article 5, 5°, § 2, initialement proposé:

“Le consommateur est tenu d’informer le vendeur de l’existence du défaut de conformité dans les deux mois à compter du jour où le consommateur a constaté le défaut.

Le vendeur et le consommateur peuvent convenir d’un délai plus long.”

Modifications proposées:

Imposer une obligation de notification dans les deux mois peut donner lieu à des contestations bien que le produit soit encore sous garantie. Une obligation de notification pendant la durée de validité du délai de garantie doit suffire.

La directive 2019/7715 le prévoit du reste en son considérant 46: “Les États membres devraient pouvoir assurer un niveau de protection plus élevé du consommateur en n’introduisant pas une telle obligation.”

Nr. 24 VAN DE HEER GILISSEN

Art. 5

In de bepaling onder 5°, de voorgestelde paragraaf 2 vervangen als volgt:

“§ 2. De consument moet de verkoper op de hoogte brengen binnen de garantietermijn.

De verkoper en de consument kunnen een langere termijn overeenkomen.”

VERANTWOORDING

Oorspronkelijk artikel 5, 5, § 2:

“De consument moet de verkoper op de hoogte brengen van het conformiteitsgebrek binnen de *twee maanden* vanaf de dag waarop de consument het gebrek heeft vastgesteld.

De verkoper en de consument kunnen een langere termijn overeenkomen.”

Voorgestelde aanpassingen:

Een verplichte melding binnen de twee maanden kan aanleiding geven tot betwistingen ondanks dat een product nog onder garantie is. Een kennisgevingsplicht binnen de duurtijd van de garantietermijn moet volstaan.

In de EU Richtlijn 2019/7715 (46) is dit tevens voorzien: “De lidstaten moeten een hoger beschermingsniveau voor de consument kunnen waarborgen door een dergelijke verplichting niet in te voeren.”

Erik GILISSEN (VB)

N° 25 DE M. GILISSEN

Art. 11

Dans l'article 1701/13, § 3, proposé, supprimer les 1° et 2°.

JUSTIFICATION

Article 11, Chapitre 6, § 3

Le professionnel s'abstient d'utiliser tout contenu autre que les données à caractère personnel, qui a été fourni ou créé par le consommateur lors de l'utilisation du contenu numérique ou du service numérique fourni par le professionnel, sauf lorsque ce contenu:

1° n'est d'aucune utilité en dehors du contexte du contenu numérique ou du service numérique fourni par le professionnel;

2° n'a trait qu'à l'activité du consommateur lorsqu'il utilise le contenu numérique ou le service numérique fourni par le professionnel;

3° a été agrégé avec d'autres données par le professionnel et ne peut être désagrégué, ou ne peut l'être que moyennant des efforts disproportionnés; ou

4° a été généré conjointement par le consommateur et d'autres personnes et d'autres consommateurs peuvent continuer à en faire usage.

Le consommateur devrait toujours avoir le droit de faire effacer ses données à caractère personnel et le contenu, sauf s'il est impossible de les effacer pour des raisons techniques. L'utilité en dehors du contexte du contenu numérique ou du service numérique fourni par le professionnel est déterminée unilatéralement par le professionnel et est contestable.

Nr. 25 VAN DE HEER GILISSEN

Art. 11

In het voorgestelde artikel 1701/13, § 3, de bepalingen onder 1° en 2° weglaten.

VERANTWOORDING

Artikel 11, Hoofdstuk 6, § 3

De handelaar ziet af van het gebruik van andere inhoud dan persoonsgegevens die was verstrekt of gecreëerd door de consument bij het gebruik van de door de handelaar geleverde digitale inhoud of digitale dienst, behalve indien die inhoud:

1° geen nut heeft buiten de context van de door de handelaar geleverde digitale inhoud of digitale dienst;

2° enkel verband houdt met de activiteit van de consument bij het gebruik van de door de handelaar geleverde digitale inhoud of digitale dienst;

3° door de handelaar met andere gegevens is samengevoegd en niet of alleen met bovenmatige inspanningen kan worden ontvlochten; of

4° door de consument en anderen gezamenlijk is gegenereerd, en andere consumenten die inhoud kunnen blijven gebruiken

De consument zou altijd het recht moeten hebben om persoonlijke gegevens en inhoud te laten verwijderen, tenzij dit technisch onmogelijk is. Het bepalen of inhoud al dan niet "nut" heeft buiten de context van de door de handelaar geleverde digitale inhoud of digitale dienst, wordt eenzijdig door de handelaar bepaald en kan betwistbaar zijn.

Erik GILISSEN (VB)

N° 26 DE MMES VAN BOSSUYT ET HOUTMEYERS
ET M. FREILICH

Art. 5

Remplacer le 7° par ce qui suit:

“7° dans le § 4, les mots “de six mois” sont remplacés par les mots “d’un an”.”

JUSTIFICATION

Ce 7° vise à modifier l'article 1649*quater*, § 4, de l'ancien Code civil, en portant le délai pour le renversement de la charge de la preuve de six mois à deux ans. Pendant les deux premières années suivant la délivrance, le consommateur ne doit pas prouver que le défaut existait déjà au moment de la livraison. La charge de la preuve incombe au vendeur final, qui doit prouver que le défaut s'est manifesté après la délivrance.

La directive sur les garanties 2019/771 pour les biens de consommation physiques étend la période d'application du renversement de la charge de la preuve de six mois à au moins un an. La décision du gouvernement fédéral de porter à deux ans la période pendant laquelle la charge de la preuve est renversée multiplie par quatre sa durée actuelle. En outre, la directive relative aux garanties 2019/770 pour les contrats de fourniture de contenus ou de services numériques ne laisse aucune marge de manœuvre aux États membres pour étendre le délai de renversement de la charge de la preuve, qui ne peut pas dépasser un an. Dans un souci de clarté et de sécurité juridique, et afin d'éviter une fragmentation de la réglementation, il est préférable de s'abstenir de toute sur-réglementation et d'adopter un délai général d'un an pour le renversement de la charge de la preuve, tant pour les biens physiques que pour les contrats de fourniture de contenus et de services numériques. La sur-réglementation doit être évitée à tout prix afin de maintenir des conditions de concurrence équitables. La plupart des autres États membres, comme l'Italie, l'Allemagne, le Luxembourg, l'Autriche, la Finlande, le Danemark, la Croatie, la Hongrie et sans doute les Pays-Bas, l'Irlande et la République tchèque, ont déjà opté pour un délai d'un an.

Avant tout, il doit y avoir un équilibre entre les droits du consommateur et les droits du vendeur final. Les chiffres du Service de médiation pour le consommateur montrent que 82 % des dossiers de garantie traités concernent un

Nr. 26 VAN DE DAMES VAN BOSSUYT EN
HOUTMEYERS EN DE HEER FREILICH

Art. 5

De bepaling onder 7° vervangen als volgt:

“7° in paragraaf 4 worden de woorden “zes maanden” vervangen door de woorden “één jaar”.”

VERANTWOORDING

Die bepaling onder 7° beoogt de wijziging van artikel 1649*quater*, § 4, van het oud Burgerlijk Wetboek, door het optrekken van de termijn voor de omkering van de bewijslast van zes maanden naar twee jaar. Gedurende de eerste twee jaar na de levering moet de consument niet bewijzen dat het gebrek reeds bestond bij de levering. De bewijslast ligt bij de eindverkoper, die moet bewijzen dat het gebrek zich heeft gemanifesteerd na de levering.

De garantierichtlijn 2019/771 voor fysieke consumptiegoederen bevat de verlenging van de periode waarin de omkering van de bewijslast geldt, van zes maanden naar minstens één jaar. De keuze van de federale regering om de termijn gedurende dewelke er een omkering van de bewijslast geldt te verlengen naar twee jaar, betekent een verlenging maal vier. Daarbovenop, de garantierichtlijn 2019/770 voor overeenkomsten betreffende digitale inhoud en diensten laat geen beleidsruimte over aan de lidstaten om de termijn van omkering van de bewijslast te verlengen. Die termijn mag maximaal één jaar bedragen. Voor de duidelijkheid en rechtszekerheid, en een versnipperde regelgeving tegen te gaan, is het daarom beter om niet aan gold-plating te doen en te kiezen voor een algemene termijn van omkering van de bewijslast van één jaar, voor zowel fysieke goederen als voor overeenkomsten betreffende digitale inhoud en diensten. *Gold-plating* dienen we te allen tijde te vermijden om een gelijk speelveld te behouden. Ook het merendeel van de andere lidstaten, zoals Italië, Duitsland, Luxemburg, Oostenrijk, Finland, Denemarken, Kroatië, Hongarije en wellicht ook Nederland, Ierland en Tsjechië kiezen reeds voor een termijn van één jaar.

Bovenal moet er een evenwicht zijn tussen de rechten van de consument en de rechten van de eindverkoper. Uit de cijfers van de Consumentenombudsdienst blijkt namelijk dat 82 % van de dossiers inzake de garantie die worden

défaut de conformité survenu dans les 12 mois suivant l'achat du bien. Le Service de médiation indique également que la majorité des dossiers de garantie qui lui sont soumis se situent pendant cette période. La prolongation du renversement de la charge de la preuve de six mois à un an offre donc déjà une protection supplémentaire substantielle aux consommateurs. Les coûts supplémentaires pour les entreprises qui résulteraient de la prolongation à deux ans du délai de renversement de la charge de la preuve ne peuvent être justifiés par rapport à la protection supplémentaire que cela apporterait aux consommateurs. En outre, la probabilité d'un défaut résultant d'une mauvaise utilisation du bien par le consommateur augmente considérablement au fur et à mesure qu'il utilise le bien.

behandeld betrekking hebben op een conformiteitsgebrek dat zich voordoet binnen de twaalf maanden na aankoop van het goed. De Ombudsman stelt eveneens dat bij hen de meerderheid van de dossiers inzake de garantie zich binnen deze periode situeren. De verlenging van de omkering van de bewijslast van zes maanden naar één jaar zorgt dus reeds voor een substantiële extra bescherming voor de consument. De bijkomende kosten voor ondernemingen die de verlenging van de termijn voor omkering van de bewijslast tot twee jaar met zich mee zouden brengen, zijn niet te verantwoorden ten opzichte van de extra consumentenbescherming die dit zou opleveren. Bovendien vergroot de kans dat er een gebrek optreedt door een verkeerd gebruik van het goed door de consument aanzienlijk naarmate hij het goed langer gebruikt.

Anneleen VAN BOSSUYT (N-VA)
Katrien HOUTMEYERS (N-VA)
Michael FREILICH (N-VA)

N° 27 DE M. D'AMICO

Art. 5

Dans le 1° dans l'alinéa proposé, remplacer les mots "deux ans" par les mots "trois ans".

JUSTIFICATION

La solution qui prévaut dans la directive 2019/771 est identique à celle prévue dans la directive 1999/44. Il s'agit d'un délai d'harmonisation minimale, il est donc possible de se montrer plus ambitieux dans la transposition.

La professeure Terryn (KUL) a indiqué qu'il s'agirait d'une occasion manquée pour produire des biens plus durables si la durée de la garantie légale n'était pas étendue.

Test-Achats prône également une extension de la garantie légale qui passerait de deux à trois ans. Simon November, présent lors des auditions, a également rappelé que la directive européenne permettait une extension de la durée de la garantie et qu'il s'agirait d'un objectif manqué si le gouvernement ne prenait pas ce choix.

Le vendredi 17 décembre 2021, le Plan d'action fédéral pour l'économie circulaire a été approuvé au Conseil des ministres. Le ministre Dermagne indique dans sa note de politique générale que le passage à une économie circulaire est une nécessité... Il s'agit de mettre en application cette nécessité et de saisir l'opportunité de cette transposition concernant la garantie légale pour que soit fabriqués des biens plus durables.

Roberto D'AMICO (PVDA-PTB)

Nr. 27 VAN DE HEER D'AMICO

Art. 5

In de bepaling onder 1° in het voorgestelde lid, de woorden "twee jaar" vervangen door de woorden "drie jaar".

VERANTWOORDING

De oplossing die in Richtlijn 2019/771 wordt naar voor geschoven, is dezelfde als die waarin Richtlijn 1999/44 voorziet. Het gaat daarbij om een termijn voor een minimumharmonisatie. Het is bijgevolg mogelijk om in de omzetting ambitieuzer te zijn.

Professor Terryn (KU Leuven) heeft aangegeven dat het een gemiste kans zou zijn om duurzamere producten te gaan produceren, mocht de wettelijke garantietermijn niet worden uitgebreid.

Ook Test-Aankoop pleit ervoor de wettelijke garantie van twee naar drie jaar uit te breiden. Ook de heer Simon November, die aan de hoorzittingen heeft deelgenomen, heeft erop gewezen dat de Europese richtlijn een uitbreiding van de garantietermijn mogelijk maakt en dat het een gemiste zou zijn als de regering hier niet voor zou kiezen.

Op vrijdag 17 december 2021 werd het federaal actieplan voor een circulaire economie op de Ministerraad goedgekeurd. In zijn beleidsnota geeft minister Dermagne aan dat het noodzakelijk is over te stappen naar een circulaire economie. Het komt erop aan die noodzaak concreet gestalte te geven en deze omzetting met betrekking tot de wettelijke garantie te baat te nemen zodat duurzamere goederen worden vervaardigd.